

Foto: ANP/Peter Hitz

GEEN POTTENKIJKERS

De gemiddelde ceo heeft belang bij een hoge aandelenkoers voor zijn bedrijf. Staat de koers onder druk, dan heeft dit bijvoorbeeld meteen implicaties voor zijn of haar beloning die vaak voor een groot deel uit (nog te ontvangen) aandelen bestaat. Maakt de topbestuurder er echt een potje van, zullen aandeelhouders aandringen op een vertrek van bestuurders, of zal de onderneming snel een kandidaat worden voor een overname.

Hunter Douglas is allerminst een slecht geleide onderneming, maar het management zal weinig tucht van de markt voelen. Belang bij een hoge waardering is er eigenlijk niet; Hunter Douglas heeft in al die jaren op de beurs nimmer voor een wezenlijk bedrag aandelen uitgegeven.

Ondertussen is het niet bepaald een geheim dat de mediaschuwe Ralph Sonnenberg weinig op heeft met pottenkijkers. De statutaire hoofdzetel van Hunter Douglas is op Curaçao gevestigd, waardoor het de Nederlandse regels omtrent deugdelijk bestuur aan de laars kan lappen.

Voor kritische vragen op de aandeelhoudersvergadering hoeft het management niet bang te zijn, want de bijeenkomst wordt niet georganiseerd op het hoofdkantoor in Rotterdam maar in Willemstad. Met meer dan 90 procent van de stemmen in handen van de familie zijn agendapunten een hamerstuk. De notulen worden niet op de website geplaatst.

De twee eerdere opkoopacties van Sonnenberg hadden hun weerslag op de verhandelbaarheid van het aandeel en verslechterden de zeggenschap van de kleine belegger nog verder. Steeds meer beleggers lieten Hunter Douglas links liggen. Een mondelinge toelichting bij kwartaalcijfers is niet nodig omdat het inmiddels al weer jaren geleden is dat de laatste analist stopte met het volgen van de raambekleder.

Het maakt dat Hunter Douglas voor een miljardenbedrijf wegkomt met een bijzonder dun jaarverslag. Zo ontbreken betekenisvolle toelichtingen bij overnames en desinvesteringen met al dan niet (op het oog) gelieerde partijen. Denk aan de metaalhandeltak met verkopen van meer dan 600 miljoen dollar die in het najaar van 2019 werd verkocht aan het management van deze divisie voor een niet bekendgemaakt bedrag.

Je moet het jaarverslag van concurrent Nien Made erbij pakken om te weten dat de Nederlandse raambekleder na een kennelijk jarenlang slepende patenten-inbreukzaak een kleine vijf miljoen dollar kreeg overgemaakt van de Taiwanese.

**OOK IN 2008
VOELDEN
MINDERHEIDS-
AANDEEL-
HOUDERS
ZICH TEGEN
DE MUUR
GEZET**

Minderheidsaandeelhouders konden toen een prijs afgeven waartegen ze wel wilden worden uitgekocht.

Veel beleggers voelden – achteraf gezien niet onterecht – zich gedwongen hun stukken tegen een lage prijs aan te melden uit angst als nog kleinere minderheid achter te blijven en helemaal overgeleverd te zijn aan de wil en wet van de Sonnenberg-familie.

Leen Reijtenbach, die destijds en nog altijd over de financiën van Hunter Douglas gaat, erkende in zakenblad *FEM* dat het een vooropgezet plan was om aandeelhouders tegen elkaar uit te spelen. “Het zou onzin zijn om dit te ontkennen.”

Sonnenberg kwam op slinkse wijze onder een verplicht bod op alle aandelen tegen een vaste prijs uit door speciaal gecreëerde aandelen uit te geven aan de bevriende huisbank ING. Hierdoor verwaterde Sonnenbergs aandelenpositie in termen van nominale waarde tot onder de 30 procent – maar niet zijn stemrecht – waardoor de miljardair zich niets van de Nederlandse biedingsregels hoefde aan te trekken. Boze aandeelhouders tekenden protest aan bij de rechter, maar konden de uitvoering van Sonnenbergs geslepen truc niet voorkomen.

Ook in 2008 voelden minderheidsaandeelhouders zich tegen de muur gezet. In dat jaar lanceerde niet Sonnenberg privé, maar Hunter Douglas een bod op de vrij verhandelbare stukken. De aanmelding bleef beperkt tot ongeveer de helft, omdat de prijs ook toen als laag werd gezien. De stukken werden ingetrokken, waardoor Sonnenberg – die toen nog zowel chairman als ceo was – zijn grip op de onderneming verder kon vergroten.

Het nu gelanceerde bod is waarschijnlijk de finale poging van de familie om het concern van de beurs te trekken. Het zal bij veel beleggers een wrange nasmaak opleveren.

